

Het goud van Arnhem (monografie van Nico van Yperen)

Waar hebben we het nou in hemelsnaam over? Over de twee kleinzons en twee kleindochters van Nico en Wanda van Yperen. De laatste Sinterklaasviering hebben opa en oma bij het gezin van hun dochter in Arnhem doorgebracht. Die kleinkinderen zijn zoals gelukkig wel vaker gebeurt, hun grootste goed, het goud van Arnhem dus.

Maar je zult dochter zijn van een vader en moeder die, als krasse tachtigers nog zo veel liefhebberijen hebben.

Denk niet dat ons oudste lid van de Posthoorn alleen postzegelen als hobby heeft.

In 1938 was Nico als jongetje van 14 de jongste aanwezige bij de oprichting van onze vereniging. De grote mannen waren de oprichter Jan Kriek en daarnaast was Melchert Leguijt medeoprichter met hr. Tjeertes. Dit alles gebeurde in een zaaltje tegenover de bioscoop in Krommenie. Maar de eerste de beste avond moest vader Van Yperen zontje Nico al van de postzegelaars weghalen. Nico was te lang blijven plakken! Hij kreeg die eerste avond een mooie postzegel van Nederland en verkocht was die kleine Nico. Het is leuk dat hij dat begin van onze vereniging nog scherp op zijn netvlies heeft staan. Zelfs de foto's van de oprichtingsbijeenkomst heeft hij nog.

Nico en zijn vrouw hebben compromissen moeten sluiten over de verdeling van de hobby's over het huis. Ik kan me zo voorstellen hoe dat destijds ging: waar zet jij je spullen en waar zet ik ze. Toen de dochter van huis ging loste zich wel een probleem t.a.v. de hobby's op.

U moet weten dat mevr. Van Yperen (Wanda) een fervent bouwer is van miniatuurhuizen en poppenhuizen. De lezer herinnert zich waarschijnlijk nog wel het nagebouwde postkantoor van Krommenie. In de kamer pronkt een schitterend Engels straatje uit de tijd van Charles Dickens. Toen ik op de (pijlsnel door Nico gezette) koffie kwam moest eerst de verlichting van het Engelse Straatje aan. Wat een prachtig werkstuk! Wanda is derhalve een vaste klant van de winkel Miniwonders in Wormerveer. Daar is alles te koop wat op kleine schaal maar te bedenken is. Dus... Wanda heeft met haar bouwwerken, hoe fijn en klein ze ook zijn, echt de grootste kamer voor haar hobby.

En Nico, doet het met een iets kleinere kamer. Daar heeft hij een verzameling bustes. En nu zult u vragen wiens bustes heeft hij dan wel? Nou van Beethoven, van Verdi, Johann Strauss, Mendelssohn-Bartholdy, Brahms, Tsjaikovski, Mozart en van nog heel veel meer componisten.

Naast de versteende beelden heeft hij ook een enorme verzameling klassieke muziek. Ik kon niet iets opnoemen of hij heeft het en kent het. Het is wel zo dat hij van de 1100 langspeelplaten er 700 heeft weggedaan, zodat er nog een 400 resteren, waaronder 34 opera's. Er staan trouwens ook nog rijen banden. Is het gek dat hij het filatelistisch themaverzamelen van alles rond muziek en componisten hoog in het vaandel heeft staan. Schitterend beplakte herinneringsbrieven over beroemde componisten. Is het te verwonderen dat hij destijds menig prijsje scoorde tijdens exposities. Het is een lust voor het oog.

Heeft hij altijd postzegels gespaard? Nou, niet altijd.

In de oorlog werd Nico opgepakt door de Duitsers. Met enkele anderen werd hij, werkend bij de firma Verblifa, gedwongen naar Duitsland te gaan werken. Dat werd daar anderhalf jaar Arbeitseinsatz. Hij werd te werk gesteld in Babelsberg bij Berlijn, eigenlijk direct naast de grootste ellende aan het einde van de oorlog. Daar werden kolentenders voor locomotieven geassembleerd. Op een zeker moment werd er gezegd dat de werknemers terug zouden gaan naar het westen richting Nederland. Iedereen blij. Maar de leugenaars transporteerden Nico en overige lotgenoten naar Polen om

daar loopgraven aan te leggen. Een vreselijke ontgoocheling! Nico kwam na de bevrijding met de eerste trein naar Nederland in Maastricht terug. Daar moest hij nog 3 of 4 dagen wachten om verder te mogen reizen. Hij moest ontluisd en ontvlooid worden in het beruchte concentratiekamp Amersfoort, dat duurde enkele dagen. Daar moest hij snel vertrekken want de NSB-meiden en -vrouwen werden er bij bosjes binnengebracht. Met de eerste trein kwam Nico in Amsterdam terug. Daar stond tussen de uitzinnige menigte ook zijn vader. Niks postzegelen in die tijd, helemaal niks.

Waar Nico ook ontzettend veel over weet is over The Ramblers en over Frank Sinatra. Hij heeft al die prachtige muziek op vinyl of CD. Een geweldig bezit naast al die klassieken.

We hopen dat hij nog heel lang in ons midden zal zijn en wensen hem en zijn vrouw een goed en gezond 2010 toe!

Teake Jansonius.